

ledes stillede man sig med velberaad Hu fra alle Sider. Man anlagde den Betragtning, at under vanskelige Forhold er det først og fremmest de vigtigste Livsfornødheder: Føde, Klæder, Bolig og den Slags Ting, som alle skal have, og som udgør en forholdsvis stor Del af Budgettet for de lavere lønede, der stiger i Pris, og vel er det rigtigst, hvad det ærede Medlem Hr. H. F. Ulrichsen siger, at den Embedsmand af en højere Grad, som har et større Konjunkturtillæg end en Embedsmand i en lavere Lønningsklasse, ogsaa vil komme af med en større Lønningsdel nu end den anden, men jeg tror ogsaa, at Embedsmændene vil gøre klogt i at overveje den Side af Sagen, at under den Stramning, vi vil faa i Skatterne, hvis disse Regeringsforslag ikke gennemføres, vil ogsaa Embedsmændene med den højere Indtægt faa et meget føleligt Skattepaalæg som Følge af den Progression, vi nu en Gang har i vore Skattelove. Det turde derfor være et Spørgsmaal, om man fra den Side ikke vil være lige saa vel tjent med den Nedgang i Lønninger, her er Tale om, som de andre.

Jeg skal ikke yderligere komme ind paa det ærede Medlems Udtalelser. Det ærede Medlem nævnte, at en Venstremand havde sagt god for dette, at man ikke skulde røre ved Lønnen nu. Det kunde interessere mig at vide, hvilken Venstremand det var; jeg tvivler i alt Fald paa, at det var en Venstremand, der deltager i Lovgivningsarbejdet herinde. Men hvis det er rigtigt alt, hvad det ærede Medlem gav Udtryk for, at man kunde naa til en saa uhyre Besparelse i vor Administration, hvis alle de glimrende Tanker, det ærede Medlem har fostret, blev ført ud i Livet, ja, saa var der ikke andet end at lykønske Lovgivningsmagten til den uhyre administrative Kraft, vi har faaet i det ærede Medlem Hr. H. F. Ulrichsen, og jeg haaber saa, at Regeringen ved første Lejlighed ogsaa vil tage denne Arbejdskraft i Brug.

Valdemar Olsen: Jeg udtalte i Gaar, at Staten havde sparet mange Snese Millioner paa Pristallets Fald og ved de Sparebestrebelse, der har gjort sig gældende. Jeg nævnte eksempelvis, at Staten sparede ca. 25 Mill. Kr. aarlig paa Pris-

tallets Nedgang i 1926, og jeg fremhævede, at den ogsaa vilde spare mange Millioner i Fremtiden ved yderligere Nedgang af Pristallet, og at blot en Nedgang i Pristallet paa 7 Points i August vil bevirke en Nedgang i Lønningsudgifterne paa ca. 10 Mill. Kr. Dette har det ærede Medlem Hr. Parkov gjort til, at jeg har beklaget Tjenestemændene, fordi de har mistet alle disse mange Millioner Kroner i Løn, og det ærede Medlem siger, at Spørgsmaalet er, om Tjenestemændene ikke er lige saa godt stillede med den ringe Løn og de smaa Priser, som de vilde være med en større Løn og med høje Priser. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at Tjenestemændene har ikke noget at beklage sig over ved de Nedsikringer, de har faaet hidtil paa Grund af Pristallets Nedgang. Tjenestemændene saavel som mit Parti er ganske enige i, at Nedsikring i Henhold til Pristallets Fald er, som det skal være. Men det ærede Medlem Hr. Parkov har gjort sig skyldig i en Misforstaaelse, for det, som jeg har sagt, er ikke, at Tjenestemændenes Organisationer har beklaget sig over, at Lønningerne er gaat saa og saa meget ned, men jeg har tilraabt Ministeriet, at der var ingen Grund til at have saa stort Hastværk, thi Nedsikringen af Tjenestemandslønningerne vilde komme rent automatisk, blot Ministeriet havde Tid til at vente, til Pristallet gik ned. Det er det, jeg har anbefalet.

Det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg og det ærede Medlem Hr. Parkov har begge i Gaar citeret forskellige Udtalelser af Lønningsraadets Formand, Departementschef Kofoed, til Fordel for deres Standpunkt. Ogsaa jeg kender Departementschef Kofoed meget nøje fra en lang Aarrækkes Samarbejde i Lønningssager, og jeg er ganske enig med de Herrer i, at Hr. Kofoed er en virkelig Ekspert i Lønningssager, hvis Ord har betydelig Vægt. Jeg vil derfor bede de ærede Medlemmer læse en Artikel i Dagbladet „Børsen“ for 11. September 1925, hvori Departementschefen fremsætter sit Syn netop paa Kærnepunktet i den Sag, vi nu behandler, nemlig hvorvidt den Overenskomst med Tjenestemændene, som Ministeriet Staaung sluttede i 1925, og som sanktioneredes af Rigsdagen, skal holdes. Hr. Kofoed giver først i denne Artikel en historisk Oversigt over Dyrtids- og Konjunkturtillægenes Tilblivelse og Maaden, hvorpaa disse Tillæg falder med Pristallet, og fastslaar derefter, at det er en Overenskomst mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, som maa respekteres. Det hedder i Artiklen,